

## POSTANOWIENIE

Dnia 8 lipca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Józef Dołhy (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Przemysław Kalinowski

SSN Dariusz Świecki

Protokolant

w sprawie S. Z.

skazanego z art. 148 § 2 pkt. 4 k.k. i art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu, bez udziału stron,

w dniu 8 lipca 2014 r.,

wniosku obrońcy skazanego o wznowienie postępowania prawomocnie

zakończonych wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 25 stycznia 2006r., sygn. akt II AKa (...),

**postanowił :**

**1. oddala wniosek o wznowienie postępowania;**

**2. kosztami sądowymi postępowania wznowieniowego  
obciąża skazanego .**

### UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w B., wyrokiem z dnia 26 października 2005 r., uznał S. Z. za winnego przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 2 pkt 4 k.k. i art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., popełnionego w dniu 11 lipca 2003 r., i za to na podstawie art. 11 § 3 k.k., art. 14 § 1 k.k., art. 148 § 2 pkt 4 k.k. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. skazał go na karę 15 lat pozbawienia wolności. W dniu 25 stycznia 2006 r. Sąd Apelacyjny w (...), po rozpoznaniu apelacji obrońcy, utrzymał w mocy wyrok Sądu Okręgowego w B.

Wniesioną przez obrońcę skazanego kasację Sąd Najwyższy oddalił postanowieniem z dnia 6 lutego 2007 r., sygn. III KK 259/06.

Wniosek o wznowienie postępowania sądowego na podstawie art. 540 § 2 k.p.k. złożyła obrońca skazanego. Powołując się na treść wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 16 kwietnia 2009 r., sygn. akt P 11/08, obrońca wywodzi, że skutek orzeczenia Trybunału obowiązywał jedynie art. 148 § 1 k.k., utrzymujący podstawowy typ zbrodni, za który przewidziana jest kara pozbawienia wolności na czas nie krótszy niż 8 lat. Nadto, odwołując się do ustawy z 2010 r. nowelizującej Kodeks karny, stwierdza, że pozostawia ona „...dotychczasowe, a więc sprzed ustawy, zmieniającej kodeks karny z 2005 r. okoliczności kwalifikujące, poza kwalifikowanym typem zabójstwa popełnionego z użyciem broni palnej”. Z tych względów zdaniem obrońcy, w przypadku skazanego S. Z. w związku z przyjęciem przez Sąd Okręgowy w B., że przypisany mu czyn wyczerpuje znamiona art. 148 § 2 pkt 4 k.k., z którego zrezygnowano w cytowanej nowelizacji, zachodzi podstawa do wznowienia postępowania.

Prokurator Prokuratury Generalnej, ustosunkowując się do wniosku, pismem z dnia 16 maja 2014 r., wniósł o jego oddalenie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek nie jest zasadny.

Podstawą prawną zarówno skazania, jak i wymiaru kary za czyn, którego dopuścił się S.Z. w dniu 11 lipca 2003 r., był art. 148 § 2 pkt 4 k.k. w brzmieniu ustalonym ustawą z dnia 6 czerwca 1997 – Kodeks karny, z powołaniem się przez Sąd na art. 4 § 1 k.k. Oczywiście jest, że Trybunał Konstytucyjny nie orzekł o niezgodności z Konstytucją przepisu prawnego, na podstawie którego zostało wydane orzeczenie w niniejszej sprawie, brak jest zatem przesłanki opisanej w art. 540 § 2 k.p.k. warunkującej wznowienie postępowania. Konsekwencje orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego z dnia 16 kwietnia 2009 r. odnoszą się tylko do takich skazań, które dotyczyły przestępstw popełnionych po dacie wejścia w życie nowelizacji z 27 lipca 2005 r., a przed datą opublikowania wyroku Trybunału Konstytucyjnego tj. przed dniem 23 kwietnia 2003 r. W przedmiotowej sprawie czyn zakwalifikowany z art. 148 § 2 pkt 4 k.k. został popełniony przed datą wejścia w

życie nowelizacji Kodeksu karnego z dnia 27 lipca 2005 r., zaś wyroki Sądów obu instancji zapadły przed datą 23 kwietnia 2009 r.

Z tych względów wniosek o wznowienie postępowania należało oddalić.